Lucy Score

Lucruri pe care le ținem ascunse

Traducere din limba engleză de
Oana Dușmănescu

3
TREI

În memoria lui Chris Waller, soțul cititor care m-a rugat să includ cuvântul „clin“ într-un volum doar ca să câștige un pariu cu soția sa. Kate, sper că vei zâmbi când vei găsi din nou acest cuvânt în paginile cărții.

1. Tăciuni mici, micuți de tot

Nash

Agenții federali din biroul meu erau norocoși din două motive.

Mai întâi, croșeul meu de stânga nu mai era ce fusese înainte să fiu împușcat.

În al doilea rând, nu mai eram în stare să simt nimic, cu atât mai puțin să mă înfurii cât să fac vreo prostie.

— Biroul înțelege că ai un interes personal de a-l găsi pe Duncan Hugo, a zis agenta specială Sonal Idler din fața mea, unde stătea dreaptă ca un băț. Și-a aruncat privirea spre pata de cafea de pe cămașa mea.

Era o femeie oțelită, într-un costum cu pantaloni, și părea că la micul-dejun mânca de obicei proceduri. Bărbatul de lângă ea, șeriful federal Nolan Graham, avea mustață și privirea unui om forțat să facă un lucru pe care n-avea niciun chef să-l facă. În plus, părea să mă învinovățească pe mine pentru asta.

Voiam să mă pot enerva. Voiam să simt și altceva în afara acestui mare vid, care mă cuprindea și mă înghițea,

implacabil, ca un val. Dar nu era nimic altceva acolo. Doar eu și vidul.

— Dar nu putem accepta ca băieții și fetele tale să-mi dea în permanență investigația peste cap, a continuat Idler.

Dincolo de fereastră, sergentul Grave Hopper își turna un kil de zahăr în cafea și le arunca priviri criminale celor doi agenți federali. În spatele lui, restul stabilimentului vibra, plin de energia obișnuită dintr-o secție de poliție a unui orășel oarecare.

Telefoanele sunau. Tastaturile țăcăneau. Ofițerii erau în serviciul publicului. Și cafeaua era nasoală de tot.

Toată lumea era vie și însuflețită. Toată lumea, mai puțin eu.

Eu doar mă prefăceam.

Mi-am încrucișat brațele și am ignorat durerea ascuțită din umăr.

— Vă apreciez curtoazia profesională. Dar ce e cu interesul ăsta special? Nu sunt unicul polițist care încasează un glonț la datorie.

— Nu erai nici singurul nume de pe acea listă, a spus Graham, deschizând gura pentru prima oară.

Am strâns din dinți. Lista aceea a fost începutul acestui coșmar.

— Dar tu ai fost primul luat la țintă, a zis Idler. Numele tău se afla pe lista aceea cu oameni ai legii și informatori. Iar chestia asta e mai importantă decât un schimb de focuri. E prima oară când avem ceva cu care-l putem înfunda pe Anthony Hugo.

Era tot pentru prima oară când distingeam oarece emoție în glasul ei. Agenta specială Idler avea un plan

propriu și ăsta era să-l prindă pe marele interlop Anthony Hugo.

— Vreau ca din cazul ăsta să nu sifoneze nimic, a continuat ea. De-asta nu putem lăsa niște localnici să ia problema în propriile mâini. Chiar dacă au legitimații. Interesele superioare sunt mai importante.

Mi-am trecut o mână peste obraz și am rămas surprins de cât îmi crescuse barba. Pe lista mea de priorități din ultima vreme nu fusese și bărbieritul.

Agenta a presupus că îmi petrecusem timpul investigând. Era îndreptățită să creadă asta, având în vedere împrejurările. Dar nu-mi cunoștea micul secret murdar. Nimeni nu-l cunoștea. Poate că pe dinafară mă vindecam. Poate că-mi pun uniforma și vin în fiecare zi la secție. Dar pe dinăuntru, nu mai rămăsese nimic. Nici măcar dorința de a-l găsi pe cel vinovat de asta.

— Ce-ați vrea să facă secția mea dacă Duncan Hugo se întoarce aici încercând să mai împuște câțiva cetățeni? Să se uite în altă parte? am întrebat, tărăgănat.

Agenții federali s-au uitat unul la celălalt.

— Mă aștept să ne ții la curent cu orice întâmplare din împrejurimi care ar putea avea legătură cu cazul nostru, a spus Idler cu fermitate. Avem mai multe resurse, pe care ți le putem pune la dispoziție, decât are secția ta. Și n-avem interese sau răzbunări personale.

Am simțit o scânteie în vid. *Rușine*.

Ar trebui să trec la răzbunările personale. Ar trebui să-l vânez eu însumi pe acel individ. Dacă nu pentru mine, atunci pentru Naomi și Waylay. Le chinuise pe logodnica fratelui meu și pe nepoata ei: le răpise, le amenințase, încercase să le intimideze, toate din cauza afurisitei de liste pentru care eu am încasat două gloanțe.

Dar o parte din mine murise în acel șanț în noaptea aceea și nu părea să merite efortul de a mă lupta pentru ce rămăsese.

— Șeriful Graham va sta pe aici pentru o vreme. Ca să supravegheze lucrurile, a continuat Idler.

Mustăciosul nu părea mai fericit decât mine.

— Niște lucruri anume? am întrebat.

— Toate țintele rămase pe listă beneficiază de protecție federală până când ne asigurăm că amenințarea nu mai e una iminentă, a explicat Idler.

Doamne! Tot orașul ar lua-o razna dacă află că agenții federali rămân pe-aici așteptând ca un anumit om să încalce legea. Și nu aveam deloc energie pentru un scandal.

— N-am nevoie de protecție, am zis. Dacă Duncan Hugo ar avea doi neuroni în cap, nu ar rămâne pe aici. A plecat de mult.

Așa cel puțin îmi spuneam noaptea târziu, când nu puteam adormi.

— Cu tot respectul, șefule, tu ești ăla care a fost împușcat. Ai mare noroc că mai trăiești, a spus Graham, zâmbind cu subînțeles pe sub mustață.

— Dar logodnica fratelui meu și nepoata ei? Hugo le-a răpit. Beneficiază și ele de protecție?

— Nu avem niciun motiv să credem că Naomi și Waylay Witt se află în acest moment în pericol, a spus Idler.

Durerea din umăr s-a transformat treptat într-o pulsație surdă, pe care o resimțeam și în cap. Eram nedormit și nu aveam răbdare și dacă nu scăpam mai repede de aceste două belele din biroul meu, nu mai puteam garanta că păstrez discuția la un nivel civilizat.

M-am ridicat de la birou și am zis, cu foarte mult farmec sudist — în limita posibilităților:

— Am priceput. Acum, dacă-mi dați voie, trebuie să am grijă de un întreg oraș.

Agenții federali s-au ridicat și ne-am strâns mâinile oficial.

— Aș aprecia dacă m-ați ține la curent. Dacă tot am răzbunări personale și așa mai departe, am zis, când au ieșit pe ușă.

— Ne vom asigura că-ți vom spune ceea ce vom putea, a zis Idler. În plus, așteptăm să ne dai un telefon când îți mai amintești câte ceva din timpul schimbului de focuri.

— Așa facem, am spus printre dinți.

Prins în triunghiul rănilor fizice, al pierderii memoriei și al amorțelii emoționale, devenisem umbra omului care fusesem odată.

— Ne mai vedem, a zis Graham.

Asta a semănat cu o amenințare.

Am așteptat să-și scoată fundurile din secția mea, apoi mi-am înșfăcat haina din cuier. Gaura din umăr a protestat dureros când mi-am vârât brațul prin mânecă. Nici cea din trunchi nu se simțea mai bine.

— Ești bine, șefu'? a întrebat Grave când am intrat în spațiul comun.

În niște împrejurări normale, sergentul meu ar fi insistat să-i povestesc între patru ochi despre întâlnire, apoi ar fi bătut câmpii o oră, plângându-se de porcăriile legate de jurisdicție. Dar de când fusesem împușcat și aproape dădusem ortul popii, toată lumea făcea tot ce-i stătea în putință să mă trateze cu mănuși.

Poate că nu ascundeam lucrurile atât de bine pe cât credeam.

— Da, am zis, mai dur decât aș fi vrut.

— Pleci? a continuat el.

— Dap.

Noua și entuziasta polițistă de patrulă a sărit de pe scaunul ei de parc-ar fi fost pe arcuri.

— Dacă vrei ceva de prânz, pot să-ți cumpăr eu de la Dino's, șefu', s-a oferit ea.

Născută și crescută în Knockemout, Tashi Bannerjee tocmai ieșise de pe băncile Academiei de poliție. Acum, pantofii îi sclipeau și părul ei negru era prins la spate într-un coc regulamentar. Dar în urmă cu patru ani, când era în liceu, primise o amendă pentru că venise cu calul la un restaurant *drive-thru*. Majoritatea oamenilor din secție, inclusiv eu, încălcaseră legea, într-un fel sau altul, la un moment dat, în tinerețe. Tocmai de aceea, faptul că mai târziu aleseserăm să fim de partea legii, și nu să ne batem joc de ea, însemna foarte mult pentru noi.

— Pot să-mi cumpăr și singur de mâncare, ce naiba, m-am răstit.

A rămas cu gura căscată preț de o clipă, apoi și-a revenit, făcându-mă să mă simt de parcă i-aș fi tras un șut unui cățeluș. *La dracu'*. Mă transformam în fratele meu.

— Mulțumesc totuși, am adăugat, pe un ton mai puțin arțăgos.

Minunat. Acum trebuia să fac un gest frumos. Din nou. Un gest prin care să spun că-mi pare rău că sunt un dobitoc, dar pentru care nu am niciun strop de energie. Până acum, săptămâna asta, am adus cafea, gogoși și — după o ieșire stânjenitoare la adresa termostatului din spațiul comun — dulciuri de la benzinărie.

— Mă duc la fizioterapie. Mă-ntorc peste vreo oră sau cam așa ceva.

Apoi am pășit pe hol și m-am îndreptat hotărât spre ieșire, ca și cum aș fi avut lucruri importante de făcut, în cazul în care i-ar fi trecut și altcuiva prin cap să înceapă vreo discuție cu mine.

Mi-am golit mintea și am încercat să mă concentrez la ce se petrecea în jurul meu.

Toamna din nordul Virginiei m-a lovit cu toată forța exact când am intrat în Knox Morgan Municipal Center. Soarele strălucea pe cerul atât de albastru încât mă dureau ochii. Copacii ce străjuiau strada se dădeau în spectacol — frunzele lor verzi făcând loc celor roșiatice, galbene și portocalii. Dovlecii și căpițele de fân făceau parte din decorul tuturor vitrinelor.

Am ridicat privirea când am auzit mugetul unei motociclete și l-am văzut pe Harvey Lithgow trecând pe lângă mine. Avea coarne de diavol pe cască și un schelet din plastic așezat pe locul din spatele lui.

A ridicat mâna în semn de salut, apoi și-a continuat drumul, cu cel puțin 30 de kilometri la oră peste limita legală de viteză. Mereu forța granițele legii.

Toamna fusese dintotdeauna anotimpul meu preferat. Noi începuturi. Fete frumoase cu pulovere moi. Sezonul de fotbal american. Balul bobocilor. Nopți friguroase pe care le încălzeam cu burbon și focuri de tabără.

Dar acum totul era diferit. *Eu* eram diferit.

Pentru că mințisem în privința fizioterapiei, nu puteam risca să fiu văzut luând masa de prânz undeva în oraș, așa că m-am dus acasă.

Mi-am făcut un sandvici pe care nu aveam chef să-l mănânc, voiam să stau de unul singur și să-ncerc să găsesc o cale de a trece această zi fără să fiu un cretin prea mare.

Trebuia să mă adun. Nu era atât de greu să împing câteva hârtii și să apar ici-colo, ca paiața inutilă care eram acum.

— Neața, șefu', m-a salutat Tallulah St. John, mecanicul nostru și coproprietara localului Café Rev, traversând prin loc nepermis chiar sub ochii mei.

Codițele ei lungi și negre i se revărsau peste umărul salopetei. Avea o pungă cu cumpărături într-o mână și o cafea, probabil făcută de soțul ei, în cealaltă.

— Neața, Tashi.

Hobby-ul favorit al locuitorilor din Knockemout era ignorarea legii. În timp ce lumea mea se împărțea în alb și negru, uneori mi se părea că restul oamenilor din jurul meu trăiau în întregime în zona gri. Înființat de rebelii nelegiuiți, orașul meu se putea lipsi cu ușurință de reguli și regulamente. Șeful poliției dinaintea mea îi lăsase bucuros pe cetățeni să facă exact cum îi tăia capul în vreme ce el își arăta insigna strălucitoare peste tot, ca pe un simbol al statutului său social, folosindu-se de poziția sa în scopuri personale mai mult de două decenii.

Eram șef de aproape cinci ani. Orașul acesta era casa mea, oamenii mei, familia mea. Era evident că nu reușisem să-i învăț să respecte legea. Iar acum era doar o chestiune de timp până când își vor da cu toții seama că nu mai sunt nici în stare să-i protejez.

Telefonul mi-a zbârnâit în buzunar și am dat să-l scot cu mâna stângă, apoi mi-am amintit că nu-l mai

purtam pe partea aceea. Am tras o înjurătură și l-am scos cu dreapta.

> **Knox:** Spune-le agenților federali că te pot pupa în fund, și pe mine, și pe toți oamenii din oraș, dacă tot se apucă de-o treabă.

Normal că fratele meu știa despre agenții federali. Probabil că a pornit alarma din clipa în care mașina lor a apărut pe strada principală. Dar nu aveam chef să vorbesc despre asta. De fapt, nu aveam chef de nimic.

Telefonul mi-a sunat în mână.

Naomi.

Până nu demult aș fi fost extrem de bucuros să-i răspund la telefon. Îmi plăcuse de chelnerița nou-venită în oraș, însoțită de un lung șir de ghinioane. Dar, inexplicabil, ea se îndrăgostise de fratele meu cel ursuz. Renunțasem la orice sentiment — mai ușor decât aș fi crezut —, dar savuram oftica lui Knox de câte ori viitoarea lui soție mă suna să vadă ce mai fac. Acum însă mi se părea că e doar o altă responsabilitate de care pur și simplu nu mă pot ocupa.

Am lăsat să intre mesageria vocală și am cotit pe strada mea.

— Neața, șefu', a strigat Neecey, care tocmai scotea reclama de la pizzerie în fața ușii.

La Dino's se deschidea la 11 fix, în fiecare zi a săptămânii. Ceea ce însemna că nu reușisem să stau la serviciu decât patru ore înainte de a da bir cu fugiții. Un nou record.

— Neața, Neece, am răspuns fără entuziasm.

Voiam să ajung acasă și să închid ușa în urma mea. Să las lumea în urma mea și să mă cufund în întuneric. Nu aveam nicio poftă să mă opresc din doi în doi metri să fac conversație.

— Am auzit că agentul cu mustață a rămas prin zonă. Crezi c-o să-i placă să stea la motel? a spus ea, cu o sclipire răutăcioasă în privire.

Tipa era o bârfitoare care purta ochelari și mesteca gumă și care pălăvrăgea cu jumătate din oraș în fiecare tură. Dar avea dreptate. Motelul din Knockemout era fantezia oricărui inspector sanitar. Încălcări ale legii după fiecare pagină a manualului. Cineva trebuia să cumpere locul ăla nenorocit și să-l demoleze.

— Scuze, Neece. Trebuie să răspund, am mințit, ducând telefonul la ureche și prefăcându-mă că m-a sunat cineva.

În clipa în care a intrat înapoi în pizzerie, am băgat telefonul la loc și m-am grăbit pe tot restul drumului până la intrarea la mine în apartament.

Bucuria mea nu a durat prea mult. Ușa care ducea la trepte, făcută din lemn sculptat și geam gros, era deschisă și proptită cu o cutie de carton pe care scria apăsat *Dosare*.

Cu ochii la cutie am intrat în casă.

— Ce mama dracului!

O voce de femeie care nu aparținea vecinei mele, bătrâna de la etaj, a răsunat de deasupra mea.

Am ridicat privirea exact când un rucsac negru de fițe se rostogolea pe scări ca un ghem decorativ din crenguțe uscate. Pe la jumătatea treptelor mi-a atras atenția o pereche de picioare lungi și zvelte.

Erau îmbrăcate cu niște colanți lucioși de culoarea mușchiului și priveliștea devenea din ce în ce mai atrăgătoare. Puloverul gri și mițos era scurt și dezvelea un petic

de piele netedă și bronzată și niște mușchi bine definiți, dar și niște rotunjimi subtile. Dar fața era cea mai interesantă. Pomeți sculptați în marmură. Ochi mari și negri. Buze pline, strânse de nervi.

Părul ei — atât de închis la culoare că părea negru — era tuns scurt și inegal și arăta ca și cum cineva tocmai își înfipsese degetele în el. Am strâns degetele pe lângă corp.

Angelina Solavita, cunoscută drept Lina, fosta iubită a fratelui meu din altă viață, arăta senzațional. Și se afla pe scările mele.

Asta nu era bine.

M-am aplecat și am ridicat rucsacul de la picioarele mele.

— Scuze că am aruncat cu bagajul în tine, a strigat ea în timp ce se lupta cu o valiză mare, cu rotile, pe ultimele câteva trepte.

Nu mă plângeam de priveliștea din fața ochilor mei, dar îmi făceam griji serioase că nu voi supraviețui acestei conversații.

Etajul al doilea avea trei apartamente: al meu, al doamnei Tweedy și unul gol lângă mine.

Era suficient că locuiam vizavi de o bătrână văduvă care nu avea niciun respect pentru intimitate și spațiu personal. Nu voiam să-mi umplu casa și cu alte pacoste. Nici măcar dacă arătau ca Lina.

— Te muți aici? am strigat și eu, când ea a reapărut în vârful scărilor.

Cuvintele mele sunau forțat și glasul — gâtuit.

Mi-a zâmbit sexy, ca de obicei.

— Da. Ce avem la cină?

Am privit-o cum coboară treptele în fugă, rapidă și grațioasă.

— Cred că poți găsi ceva mai bun decât ce am eu de oferit.

Nu mai călcasem într-o băcănie de… OK, nici nu-mi mai aminteam de când intrasem ultima oară în Grover's Groceries să cumpăr de mâncare. Trăiam cu hrană cumpărată din oraș, asta când îmi aduceam aminte că trebuie să mănânc ceva.

Lina s-a oprit pe ultima treaptă, privindu-mă în ochi, și m-a măsurat lent cu privirea din cap până-n picioare. Zâmbetul i s-a transformat într-un rânjet insinuant.

— Nu fi modest, șmecherule.

Îmi spusese așa pentru prima oară acum câteva săptămâni când mă ajutase cu copcile pe care le căpătasem salvându-i fundul fratelui meu. La acel moment, ar fi trebuit să mă gândesc la avalanșa de hârțogăraie cu care aveam să mă confrunt, din cauza unei răpiri urmate de un schimb de focuri. În schimb, stăteam sprijinit de zid, distras de mâinile calme și pricepute ale Linei și de mirosul ei curat și proaspăt.

— Flirtezi cu mine?

Nu voisem să sune atât de brutal, dar răbdarea mea atârna de un fir foarte subțire.

Cel puțin nu-i spusesem că-mi place mirosul ei de detergent de rufe.

A ridicat dintr-o sprânceană.

— Ești vecinul meu cel arătos, șeful secției de poliție și fratele iubitului meu din facultate.

S-a mai apropiat puțin și am simțit cum mi se aprinde o scânteie călduță în stomac. Voiam s-o prind și s-o strâng în mâini până când mi-ar fi topit sângele înghețat.

— Îmi plac *la nebunie* ideile proaste. Ție nu?

Acum, zâmbetul ei era de-a dreptul periculos.

Eu cel din trecut aș fi apelat la farmecul personal. Aș fi savurat un flirt drăguț. Aș fi apreciat atracția reciprocă. Dar nu mai eram acel om.

I-am ridicat rucsacul ținându-l de o curea. Degetele ei s-au întrepătruns cu ale mele când s-a întins după bagaj. Privirile ni s-au întâlnit preț de câteva clipe. Acea scânteie s-a transformat în zeci de mici tăciuni, mici de tot, aproape cât să mă facă să-mi amintesc cum e să simți ceva.

Aproape.

Mă privea cu mare atenție. Acei ochi căprui, de nuanța whiskey-ului, mă citeau ca pe o carte deschisă.

Mi-am descâlcit degetele dintr-ale ei.

— Ce meserie ziceai că ai? am întrebat.

Îmi spusese în treacăt, zisese că e plictisitor și schimbase subiectul. Dar avea niște ochi care nu ratau nimic și eram curios ce fel de slujbă avea de-i permitea să piardă vremea pe-aici, în Nicăieri, Virginia, câteva săptămâni la rând.

— Lucrez în asigurări, a zis ea, săltându-și rucsacul pe umăr.

Niciunul dintre noi nu s-a dat înapoi. Eu pentru că acei tăciuni erau singurul lucru bun pe care-l simțisem în ultima vreme.

— Ce fel de asigurări?

— De ce? Vrei să închei o nouă poliță? m-a tachinat ea, dând să se îndepărteze.

Dar eu voiam să rămână aproape de mine. Voiam să aț̂âț̂e acei tăciuni de-abia vii ca să văd dacă mai aveam ceva pe dinăuntru care merita să ia foc.

— Vrei să te ajut cu asta? am întrebat-o, făcând semn cu degetul mare spre cutia cu dosare proptită de ușă.

Zâmbetul a dispărut.

— Mă ocup eu, a spus ea tăios, voind să treacă pe lângă mine.

I-am blocat calea.

— Doamna Tweedy o să mă certe rău de tot dacă află că te-am lăsat să cari cutia aia pe scări, am insistat.

— Doamna Tweedy?

Am arătat în sus.

— De la 2C. Acum e plecată cu trupa ei de halterofile. Dar o vei cunoaște cât de curând. O să aibă ea grijă.

— Dacă e plecată, atunci n-are de unde să știe că *nu* ți-ai înrăutățit starea rănilor insistând să cari o cutie pe trepte, a subliniat Lina. Cum te vindeci?

— Bine, am mințit.

A mârâit ușor și a ridicat din nou din sprânceană.

— Pe bune?

Nu mă credea. Dar tânjeam atât de mult după acele mici felii de emoție, eram atât de disperat, încât nu-mi păsa.

— Cum te văd și cum mă vezi, am spus.

Am auzit cum sună un telefon și am văzut cum Lina se enervează ușor, scoțându-l dintr-un buzunar ascuns pe la elasticul colanților. Am văzut în treacăt cum pe ecran scrie „Mama“, dar Lina a respins apelul. Se părea că amândoi ne evitam rudele.

Am profitat de ocazie și am apucat cutia, dorind să văd ce pot face cu brațul stâng. Umărul mi-a zvâcnit dureros și am simțit cum o broboană de sudoare rece mi se prelinge pe spate. Dar când privirile ni s-au întâlnit din nou, scânteile au reapărut.

Nu știam ce era asta, știam doar că-mi plăcea la nebunie.

— Văd că încăpățânarea tipică familiei Morgan e la fel de prezentă și la tine, ca și la fratele tău, a remarcat ea, vârându-și telefonul la loc în buznar.

M-a inspectat din nou din priviri, apoi s-a răsucit pe călcâie și a început să urce treptele.

— Că veni vorba de Knox, am spus, străduindu-mă să vorbesc firesc, presupun că tu stai la 2B?

Fratele meu era proprietarul clădirii, cu tot cu barul și frizeria de la parter.

— Acum, da. Stăteam la motel, a zis ea.

Am mulțumit Cerului că urca scările mai încet decât le coborâse mai devreme.

— Nu-mi vine să cred că ai rezistat acolo atâta timp.

— De dimineață, am văzut un șobolan care se încăierase cu un gândac de dimensiunea unui șobolan. A fost picătura care a umplut paharul, a spus Lina.

— Puteai să stai cu Knox și cu Naomi, am zis, rostind cuvintele repede, înainte de a rămâne fără suflare.

Nu eram în formă și fundul ei rotund acoperit de acei colanți nu-mi ajuta cu nimic rezistența cardiovasculară.

— Îmi place să am spațiul meu, a răspuns ea.

Am ajuns sus și am urmat-o până la ușa de lângă apartamentul meu. Un pârâiaș de transpirație îmi inundase spinarea. Trebuia să mă reîntorc cât mai repede la sală. Dacă tot aveam de gând să fiu un cadavru ambulant pentru tot restul vieții mele, trebuia măcar să pot purta o conversație în timp ce urc câteva trepte.

Lina și-a lăsat rucsacul înăuntru, apoi s-a întors să-mi ia cutia din brațe.

Din nou, degetele ni s-au atins.

Din nou, am simțit ceva. Și nu doar durerea din umăr sau pustiul din piept.

— Mulțumesc pentru ajutor, a spus ea, preluând cutia.

— Dacă ai nevoie de ceva, sunt alături, am zis.

Acele buze apetisante au zâmbit ușurel.

— Bine de știut. Ne mai vedem, șmecherule.

Am rămas încremenit în loc, chiar și după ce ea a închis ușa, așteptând ca toți tăciunii aprinși din mine să se stingă definitiv.